

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Efter sidste flytning

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2010 , s. 7r. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-p447-txt-shoot-ida24e0208-b3b2-44d2-9bf3-a6356740b6f5.pdf> (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27

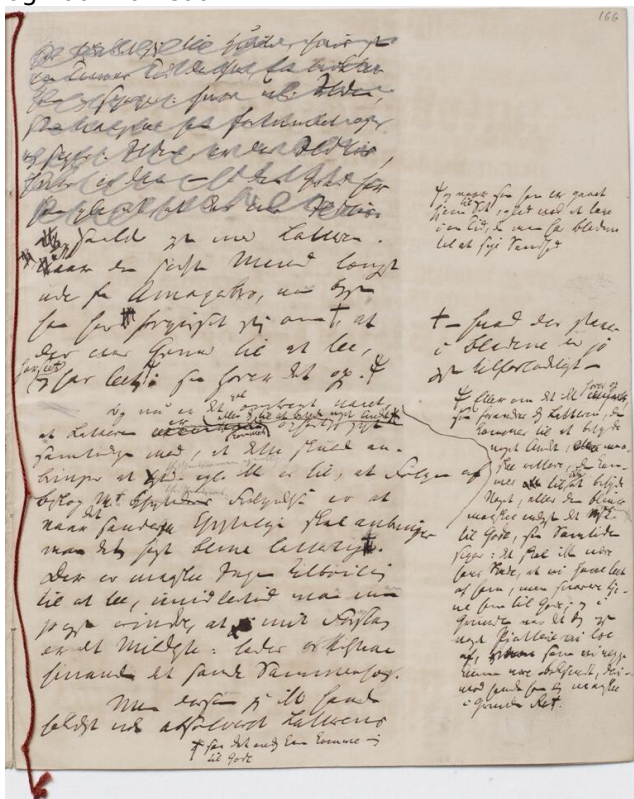
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Det er jo bekjendt for det ganske Folkefærd, at jeg for en Deel Aar siden [har] frivilligt forlangt at blive udskjeldt eller latterliggjort af Biskop M. nuværende Protegé, Corsarens G. Jeg blev det af al hans Formue. Jeg har saa min Tid gjort Tjeneste som Carricatur i Kiøb., kjendt under Øgenavn, selv i Bøger forekommer jeg saaledes nævnt, jeg er ogsaa spilt [i] Comedie. De har leet Alle af mig, nogle godmodigt, Andre ondskafuldt, kort paa yderst forskjellig Maade men Alle have de leet. Man skulde troe at det aldrig fik Ende, men Alting faaer en Ende. Naar Vægterne pibe og raabe Brand, og man hører denne Lyden over hele Byen, det er som skulde det aldrig faae Ende, dog kommer der et Øieblik naar den Vægter, der var længst borte fra Brandstedet, han Vægteren der langt ude i Søndervoldsstræde, der kommer et Øieblik, naar han sidste Gang har stødt i Piben – saa er det forbi. † og naar han saa –

j – hvad der staaer i Bladene er jo ogsaa tilforladeligt –

k og naar saa han er gaaet hjemtil Sit, glad ved at leve i en Tid, da man har Bladene til at sige Sandhed

l Eller om det ikke hører op, saa forandres dog Latteren, den kommer til at betyde noget Andet, maaskee rettere, den kommer til ikke at betyde Noget, eller den bliver maaskee endogsaa det Msk. til Gode, saa Samtiden siger: det skal ikke være hans Skade, at vi have leet af ham, men snarere tjene ham til Gode; og i Grunden var det dog ogsaa noget Piatterie vi loe af, som vi neppe kunne være bekjendt, derimod havde han dog maaskee i Grunden Ret.

30. Papir 460, bl. [7r]

har beskikket sig til Hvile, hvis saa en Times Tid derefter, En vækker ham og spørger: hvor var Ilden, saa vaagner han fortumlet op, og siger: Ilden, er der Ildes, hvor er den – i den Grad har han glemt, at der var Ildes. Saaledes ogsaa med Latteren. Naar den sidste Mand længst ude fra Amagerbro, naar ogsaa han har forvisset sig om^j, at der var Grund til at lee, har seet og har leet^k: saa hører det op.^l